

الباب التاسع و العشر من الواحد السادس في ان لكل نفس...

حضرت باب

اصلي فارسي

الباب التاسع و العشر من الواحد السادس في ان لكل نفس فرض ان يجيب اذا يكتب اليه و يجيب اذا يسئل عنه و ما يتفرع عليه.

ملخص اين باب آنکه واجب گشته در اين ظهور که اگر کسی بسوی کسی خطی نويسد بر اینکه او را جواب دهد و فصل محبوب نبوده بخط خود يا بخطی که امر کند و همین قسم اگر کسی سؤال کند بر مستمع واجب است جواب بآنچه دلالت کند لعل در يوم ظهور الله کسی از آن نير اعظم محتجب نگردد

در حینی که نازل میفرماید من قول الله: ﴿الست بربکم﴾ کل بگویند بلی زیرا که فرض جواب از برای اینجا شده ولی سرایت میکند تا بمنتهی الیه ذر وجود و همچنین کتب شبهه نیست که يوم قیامت کتب او نازل خواهد شد بر کل کسی بواسطه احتجاب خود محتجب نگردد از رد جواب محبوب خود که باجابت کینونیت او خلق میگردد در ذر افنده باقرار بوحدانیت و در ذر ارواح اقرار بنبوت و در ذر انفس اقرار بولایت و در ذر اجساد اقرار ببايت

و نزد هر ظهوری مجبین از صامتین ممتاز میگردند و الا در ظهور قبل که کل مجبیند مثل آنکه امروز میشود که در اسلام کسی کلمتین را نگوید و آنچه ما يتفرع بر او است از ولایت و احکام قرآنیه بلکه متصور نمیشود ولی

ORIGINAL

AUDIO

در ظهور بعد صادقین از دون صادقین باجابت ممتاز میگرددند و عبد بصیر آن است که در کل عوالم و مراتب اجابت حق را نماید اگر چه باجابت بکتاب باشد یا بلسان یا بعمل که این اقوی است

و از برکت اجابت آن نفس کل مأمور شده اند بر اجابت یکدیگر حتی اگر طفلی گریه کند واجب است اجابت او بآنچه میشود و همچنین اگر کسی لسان حالش ناطق باشد بر متفرسین لازم است اجابت او و همچنین اگر مقاعد آن محل اجابت باشد یا ظهورات دیگر که نفس بصیر خود ادراک میکند واجب است اجابت او تا آنکه هیچ نفسی در هیچ موقع سبب حزنی مشاهده ننماید لعل در یوم قیامت که ابصار قلوب نمی شناسد محبوب و مقصود خود را الا من شاء الله بر او من حیث لا یعلم حزنی وارد نیاورند که یک دفعه ما یثبت به الدین مرتفع شود و او بشئون ما یتفرع علی الدین محتجب مانده باشد چنانچه در هر ظهوری هر که محتجب میماند همین سبب میگردد او را و لکن الله یهدی من یشاء بفضله انه کان بکل شیء محیطاً.

